Flavia de Luce rejtélyei

Amikor a csontok suttognak...

Alan Bradley

Dream válogatás

Flavia de Luce, a tizenkét éves amatőr detektív és lelkes kémikus igencsak hozzászokott már, hogy nyomokat ásson elő, legyen szó akár a laboratóriumában fortyogó főzetekről, vagy akár nővéreinek titkos naplójáról. Ám holttestek előásása mostanáig nem szerepelt a megszokott repertoárjában. Szent Tankréd halálának ötszázadik évfordulója alkalmából Bishop's Lacey a falu védőszentjének kriptáját készül felnyitni. Természetesen senki sem várja izgatottabban, hogy bepillanthasson a sírba, mint Flavia, akinek legújabb felfedezése azonban véget vet a falusiak szorgos ünnepi előkészületeinek. Egy holttestre bukkan, melynek arcán groteszk és megmagyarázhatatlan maszk van. És ami ennél is döbbenetesebb: a halott Collicutt úr, a templom orgonistája. Ugyan ki forralhatott bosszút ellene, és vajon miért éppen egy ilyen szent helyre rejtették el? És mi köze az egésznek a titokzatos kőhöz, Lucifer Szívéhez? A fékezhetetlen Flavia feltett szándéka, hogy lerántja a leplet a rejtélyről. A mélyből előásott titkok pedig végérvényesen bebizonyítják, hogy nem létezik egyértelmű és sima ügy a világon.

Dream válogatás

Alan Bradley Torontóban született, és Ontarióban, Cobourgban nőtt fel. A Saskatchewan Egyetemen sok éven át rendszeresen tartott forgatókönyvírás- és televíziósprodukció-kurzusokat, kezdő és haladó szinten. Számos írását közölte a The Globe and Mail és a The National Post. Flavia de Luce-sorozatát több díjjal is jutalmazták: elnyerte a Dagger-díjat, az Agatha-díjat, a Dilys-díjat és az Arthur Ellis-díjat is.

Tudj meg többet a sorozatról:
www.alanbradleyauthor.com
www.facebook.com/dreamvalogatas

Dream válogatás

„Emlékezetes és gyakran mulatságos stílus kíséri ezt a fordulatos cselekményt… A kissé öntörvényű Flavia továbbra is elbűvölő. Nem csekély művészet hihető detektívként és képzett méregszakértőként ábrázolni egy fiatal, 12 éves kislányt, Bradley azonban könnyedén véghez viszi a feladatot."

Publishers Weekly

„Flavia de Luce jellemét legpontosabban a koraérett, fékezhetetlen, javíthatatlan és makacs jelzőkkel lehetne leírni. Az ifjú detektív világát meglehetősen különös és érdekes szereplők népesítik be, akiket a szerző, Alan Bradley, nyilvánvaló élvezettel hív életre, és akikben minden olvasó rendkívüli örömét fogja lelni."

Amazon

„Ez a regény egyértelműen megmutatja azt, hogy a detektívirodalom milyen sziporkázóan elmés, izgalmas és csaknem bizarrul szórakoztató tud lenni… Flavia ismét elbűvöli az olvasóit, amint felfedi előttük nyomozó elméjének rejtett, belső titkait."

National Post

„Bradley magabiztos, szórakoztató stílusa sohasem vet fel kétségeket az ifjú nyomozó kifinomult és hajmeresztő képességeivel szemben. És mindezt egy bizarr eset kapcsán most ismét bizonyíthatja."

The Seattle Times

Dream válogatás

Alan Bradley

Flavia de Luce rejtélyei

Amikor a csontok suttognak...

részlet

1.

Vér csöpögött a levágott fej szörnyűséges csonkjából, sötétvörös cseppekben hullott alá, rubinszínű tócsába gyűlve össze a fekete és fehér mozaikpadlón. Az arc döbbent grimaszba torzult, mintha az áldozat egy vérfagyasztó sikoly közepette lelte volna halálát. A férfi iszonyatos, néma sikolyra vicsorította fekete vonallal határolt fogait.

Képtelen voltam levenni tekintetemet a látványról.

Az asszony, aki karnyújtásnyira tartotta göndör, fekete hajánál fogva a tátott szájú fejet, skarlátvörös ruhát viselt – majdnem, de azért nem egészen olyan árnyalatban virított, mint a halott férfi tócsába csöpögő vére.

Az egyik oldalon egy lesütött szemű szolgáló tartotta a tálcát, amelyen az asszony korábban a terembe vitte áldozata fejét. A fából faragott trónuson egy idősebb matróna hajolt előre sáfrány színű ruhájában, arcán leplezetlen öröm tükröződött, két kezét ökölbe szorította székének karfáján, miközben alaposan szemügyre vette a hátborzongató trófeát. Az asszonyt Heródiásnak hívták, és a király felesége volt.

A fiatalabb nőszemély, aki a fejet markolta, a Szalóme nevet viselte, legalábbis a híres ókori történész, Josephus Flavius szerint. A király, Heródes nevelt lányaként élt a palotában, és Heródiás volt az anyja.

A lenyisszantott fej pedig egykor természetesen Keresztelő Jánoshoz tartozott.

Még emlékeztem, hogy alig egy hónapja kénytelen voltam végighallgatni az egész rémes históriát, amikor apa felolvasta a Második Szentleckét a nagy, fából faragott sas hátáról, amely pulpitusként szolgált a Szent Tankrédban.

Azon a téli reggelen éppen olyan megbűvölten meredtem az érdekes jelenetet ábrázoló, színes ólomüveg ablakra, mint ahogyan most is.

Később a szentbeszédben a plébános elmagyarázta, hogy az ószövetség korában úgy hitték, maga a vér tartalmazza az életet.

Hát persze!

Vér!

Miért is nem jutott már hamarabb eszembe?

– Feely! – szóltam a nővéremnek, megrángatva az ingujját. – Haza kell mennem.

Feely tudomást sem vett rólam. Tekintetét a kottára szegezte, miközben az alkonyi fény homályos árnyai közepette úgy röpködtek ujjai az orgona billentyűin, akár a fehér madarak.

Mendelssohn *Wie gross ist des Allmächt'gen Güte* című zeneműve zengett.

– Mily nagyok a Mindenhatónak művei – tolmácsolta egyszer a nővérem.

Húsvétig most már alig egy hét volt hátra, Feely pedig első hivatalos fellépésére készült, mint a Szent Tankréd orgonistája, és a kisujjában akarta tudni a darabot. A szeleburdi Collicutt úr, aki tavaly nyár óta töltötte be a posztot, minden magyarázat nélkül, egészen váratlanul tűnt el a faluból, és Feely abban a megtisztelő felkérésben részesült, hogy lépjen a helyébe.

A Szent Tankréd úgy fogyasztotta az orgonistákat, mint óriáskígyó a fehér egeret. Évekkel ezelőtt Taggard urat hallgathattuk,

majd Denning úr következett. Most pedig Collicutt úr igyekezett a dicső elődök nyomába érni.

– Feely! – erősködtem. – Fontos dologról van szó. El kell intéznem valamit.

Feely rábökött hüvelykujjával az egyik elefántcsont regiszterkapcsolóra, mire az orgona hangosan felbődült. Imádtam ezt a részét a darabnak, amikor az alkonyi tenger hullámait idéző dallam egyetlen pillanat alatt egy dzsungellakó vadállat ordításába csap át.

Ha már orgonazenéről van szó, minél hangosabb, annál jobb – legalábbis a saját szerény véleményem szerint.

Felhúztam térdemet az állam alá, és visszakuporodtam a kórusülés távoli sarkába. Nővérem kétségkívül végig akarta küzdeni magát az egész darabon, jöjjön akár a pokol kénköves tüze vagy az özönvíz, nekem pedig nem volt más választásom, mint csendben várni.

Szép lassan körülnéztem, de nem akadt sok látnivaló. A kottatartó fölött függő villanykörte halovány ragyogásában Feely és én hajótöröttek is lehettünk volna egy parányi fénytutajon a sötétség hullámzó tengerén.

Nyakamat csavargatva, fejemet egészen hátrahajtva, akár egy akasztott ember a kötélen, éppen csak szemügyre tudtam venni Szent Tankréd angol tölgybe faragott arcát a főhajó tetejének gerendáján. A fura alkonyi fényben úgy festett, mint aki az ablaküveghez préseli az orrát, és úgy kukucskál befelé a kinti hidegről egy kényelmes szobába, ahol vidáman lobog a tűz a kandallóban.

Tisztelettel biccentettem felé, habár tudtam jól, hogy úgysem láthat, hiszen csontjai már odalenn porladnak a pince mélyén rejlő kriptában. De jobb az óvatosság.

Fejem fölött, egészen a karzat túloldalán, Keresztelő János és a gyilkosai mostanra szinte teljesen a homályba vesztek. Ezeken a borongós, márciusi estéken igen gyorsan leszállt az alkony, és

a templom belsejéből szemlélve a Szent Tankréd ablakai csaknem egyik pillanatról a másikra képesek voltak színpompás káprázatból mocsárszerű feketeséggé változni, mielőtt még a szerény gyülekezet elnyekereghette volna az egyik hosszabb himnuszt.

Igazság szerint szívesebben ültem volna otthon a kémiai laboromban, mint hogy egy régi, huzatos templomban rostokoljak a sűrűsödő sötétség árnyai között, de apa ragaszkodott hozzá.

Jóllehet Feely hat évvel idősebb volt nálam, apa nem engedte, hogy egyedül járkálhasson a templomba a csaknem éjszakába nyúló gyakorlásokra és kóruspróbákra.

– Mostanában sok idegen várható a környéken – jegyezte meg baljósan, és egyértelműen arra a régészekből álló csapatra célzott, akik hamarosan megérkeznek Bishop's Lacey-be, hogy kiássák szeretett védőszentünk csontjait.

Apa nem vette magának a fáradságot, hogy kifejtse, mégis hogyan kellene megvédenem Feelyt ezeknek az ádáz tudósoknak a támadásától, de tisztában voltam vele, hogy ennél azért jóval többről van szó.

A közelmúltban nem is egy gyilkosság történt a faluban; érdekfeszítő bűnesetek, amelyek felderítésében jelentős segítséget nyújtottam Hewitt felügyelőnek a hinley-i parancsnokságról.

Gondolatban kipipáltam ujjaimon az áldozatokat: Horace Bonepenny, Rupert Porson, Brookie Harewood, Phyllis Wyvern…

Már csak egy hulla hiányzott, hogy teljesen legyen a csokor.

– Nincs rendjén, Ophélia – jelentette ki –, hogy egy fiatal lány, aki… hogy egy lány a te korodban éjnek évadján egyedül klimpírozzon a templomban.

– Senki sincs ott a holtakon kívül – nevetett Feely, talán kissé túl könnyedén. – Ők pedig egy cseppet sem zavarnak. Korántsem annyira, mint az élők.

Apa háta mögött a másik nővérem, Daffy megnyalta a csuklóját, azután macska módjára mindkét oldalon lesimította a haját egy képzeletbeli választék mentén. Ned Cropperből űzött gúnyt, a Tizenhárom Gácsér mindeneséből, aki borzalmasan bele volt esve Feelybe, és néha úgy keringett körülötte, akár egy rémes bűzfelhő.

Feely megvakargatta a fülét, hogy jelezze: megértette Daffy némajátékát. Ez is azok közé a szótlan jelzések közé tartozott, amelyek ide-oda szoktak röpködni a testvérek között, akárcsak a szemaforkódok egyik hajóról a másikra, a beavatatlanok számára megfejthetetlen üzeneteket közvetítve. Még ha apám látta is volna a mozdulatot, akkor sem érthette volna meg a jelentését, hiszen saját kódrendszere egészen más nyelven íródott.

– Mégis – makacskodott apa –, ha sötétedés után kívánsz járkálni a környéken, Flaviát is magaddal kell vinned. Nem fog ártani neki, ha megtanul néhány zsoltárt.

Még hogy néhány zsoltárt! Alig pár hónapja, amikor kénytelen voltam ágyban rostokolni a karácsonyi szünetben, Mullet asszony szigorú titoktartás és kuncogó sugdolózás mellett megtanított nekem egy-két vadonatúj ájtatos éneket. Fáradhatatlanul harsogtam:

„Halld, angyali szózat jő:
A Beecham hashajtó a nyerő!
Szálljon a földre béke és kegy
Felnőttnek kettő, gyereknek egy!”

Vagy éppenséggel:

„Mi három királyok a Leicester téren,
Jók vagyunk a fehérneműben.

Gond elszáll, itt nincs műszál,
Két pennyért csak rád vár."

...amíg Feely fejemhez nem vágta az *Ősi és modern himnuszok* könyve egyik példányát. Egy dolgot bizonyosan sikerült megtudnom az orgonistákról: egy cseppnyi humorérzékük sincs.

– Feely! – szóltam panaszosan. – Megfagyok.

Megborzongtam, majd begomboltam a kardigánomat. Keserves hideg uralkodott éjszaka a templomban. A kórus tagjai már egy órája hazamentek, és testük szardíniaként hozzám préselődő, melengető közelsége nélkül még inkább reszkettem a hidegtől.

Ám Feely teljesen elmerült Mendelssohn zenéjében. Akár a holdhoz is beszélhettem volna.

Az orgona hirtelen felhördült, mintha csak fulladozna, és a zene gurgulázva elhallgatott.

– Ó, fene! – mordult fel Feely. Ez volt a legborzalmasabb szitkozódás, amelyre valaha is ragadtatta magát... legalábbis templomban. Nővérem mindig is jámbor képmutató volt.

Felállt a pedálokra, és kacsázva letotyogott az orgonapadról, mély basszushangok harsány bőgésének közepette.

– Most mi a baj? – kérdezte szemét az égre emelve, mintha Odafentről várna válaszra. – Ez a buta masina már hetek óta rakoncátlankodik. Csakis a nyirkos időjárás lehet az oka.

– Szerintem kipurcant – jegyeztem meg. – Minden bizonynyal tönkretetted.

– Add ide a zseblámpát! – kérte Feely egy hosszú pillanat után. – Jobb lesz, ha megvizsgáljuk.

Mi ketten?

Valahányszor Feely halálra rémült, az „én" egy szempillantás alatt „mi" színezetet öltött a fejében. Mivel a Szent Tankréd orgonáját muzeális értékű hangszernek nyilvánította az Orgonisták

Királyi Kollégiuma, félő volt, hogy bármilyen kár is esett a drága öreg monstrumban, valószínűleg nemzeti értéket sértő vandalizmusnak minősül.

Tisztában voltam vele, hogy Feely máris retteg a pillanattól, amikor is végül kénytelen lesz bevallani a rossz hírt a plébánosnak.

– Mutasd az utat, bűnös lélek! – sóhajtottam. – Hogy jutunk be a bestia gyomrába?

– Erre – válaszolta Feely. Gyorsan félrehúzott egy rejtett panelt az orgona billentyűzete melletti faburkolatban. Még arra sem volt időm, hogy megfigyeljem a cseles kis trükköt.

A zseblámpát felkapcsolva átbújt a keskeny nyíláson, és eltűnt a sötétségben. Vettem egy mély lélegzetet, és követtem.

Mintha egy dohos barlangban találtuk volna magunkat az Ezeregyéjszaka meséiből, minden oldalról lecsüngő cseppkövek vettek körül minket. A zseblámpa fénysugara végigsiklott a fölénk tornyosuló orgonasípokon; némelyik fából készült, némelyik fémből, mindenféle méretben. Akadt közöttük olyan is, amely kisebb volt egy ceruzánál, míg mások esőcsatornánál, sőt telefonpóznánál is hatalmasabbra nyúltak. Nem is barlangra hasonlít ez a hely, döntöttem el végül, hanem inkább óriási fuvolák erdejére.

– Azok ott micsodák? – kérdeztem egy egész sor magas, kúp alakú szelepre mutatva, amelyek a pigmeusok fúvócsöveire emlékeztettek.

– A Gemshorn-fuvolák – tájékoztatott Feely. – Olyan a hangzásuk, mint a régi, kecskeszarvból készült kürtöké.

– Na és ez?

– A Rohrflöte.

– Mert olyan rondán szól?

Feely a szemét forgatta.

– A *Rohrflöte* szó németül csövesfuvolát jelent. A sípok hosszú, magas csövekhez hasonlítanak.

Tényleg. Simán beillettek volna Buckshaw csodálatos csőrendszerének labirintusába.

Hirtelen szisszenés és fújtatás hallatszott az árnyak közül, és mindkét karomat rémülten a nővérem dereka köré fontam.

– Ez meg mi volt? – suttogtam.

– A szélláda – magyarázta Feely, miközben a zseblámpa fényét a legtávolabbi sarokba irányította.

Igaza is volt. Az árnyak rejtekében egy hatalmas, bőrből készült kofferhez hasonló holmi bújt meg, és lassan, nehézkesen különféle ziháló és hörgő hangokat bocsátott ki magából.

– Hát ez szuper! – lelkendeztem. – Pont olyan, mint egy óriási harmonika.

– Ne mond folyton, hogy „szuper"! – figyelmeztetett Feely. – Tudod jól, hogy apa nem szereti.

Figyelmen kívül hagytam a szúrást megjegyzést, és néhány kisebb sípsor között átvágva feltornáztam magam a szélláda tetejére, mire az egy nagyon is valódinak hangzó, botrányos hang kíséretében még inkább összezsugorodott.

A felkavarodott porfelhőben nagyot tüsszentettem... egyszer, kétszer, háromszor...

– Flavia! Azonnal gyere le! Ki fogod szakítani azt a régi bőrt!

Talpra álltam, és teljes száznegyvenöt centiméteres testmagasságomban felegyenesedtem. Tizenkét éves koromhoz képest egészen magasnak számítottam.

– Hurrá! – harsogtam, két karommal hevesen kapálózva, nehogy elveszítsem az egyensúlyomat. – Enyém a vár, tiéd a lekvár!

– Flavia! Gyere le ebben a szempillantásban, különben megmondalak apának!

– Nézd, Feely! – kiáltottam, rá sem hederítve. – Van idefenn egy régi sírkő.

– Tudom. A szélláda súlyozására szolgál. Most pedig lefelé! És nagyon vigyázz!

Kezemmel óvatosan lesöpörtem a port a kőtábláról.

– *Hezekiah Whytefleet* – olvastam hangosan. – Élt 1679-től 1778-ig. Hűha! Kilencvenkilenc év. Vajon ki lehetett?

– Akkor most kikapcsolom a zseblámpát. Egyedül maradsz a koromsötétben.

– Jól van – mondtam. – Jövök már. Nem kell rögtön felkapni a vizet.

Miközben egyik lábamról áthelyeztem testsúlyomat a másikra, a szélláda megbillent, és egy kicsivel még jobban összeroskadt. Hirtelen úgy éreztem, mintha egy ingoványra futott hajónak a fedélzetén állnék.

Valami elröppent éppen Feely arcának jobb oldala mellett, mire a nővérem megdermedt.

– Valószínűleg csak egy denevér – igyekeztem megnyugtatni.

Feely felsikkantott, kiejtette kezéből a lámpát, és eltűnt.

A denevérek előkelő helyen szerepeltek azoknak a dolgoknak a listáján, amelyek reszkető kocsonyát varázsoltak a nővérem agyából.

Szárnycsapkodás hallatszott, mintha a rejtélyes támadó bizonyítani akarná a jelenlétét.

Leóvakodtam a szélláda tetejéről, kezembe kaparintottam a földön heverő zseblámpát, és végighúztam a sípok sorain, mint egy botot a karókból épített kerítésen.

Hártyás szárnyak dühödt verdesése visszhangzott az orgona gyomrában.

– Semmi baj, Feely – kiáltottam. – Tényleg csak egy denevér. Beszorult az egyik sípba.

Kikukkantottam a nyíláson keresztül a karzatra. Feely holtsápadtan állt a hold beszűrődő fénysugarában, akár egy alabástromszobor, két karját szorosan maga köré fonta.

– Talán ki tudjuk füstölni – vetettem fel. – Van egy cigarettád?

Természetesen csak szellemeskedtem. Feely ki nem állhatta a dohányfüstöt.

– Esetleg megpróbálhatnánk kicsalogatni – javasoltam segítőkészen. – Mit eszik a denevér?

– Rovarokat – válaszolta Feely kifejezéstelenül, mint aki egy bénító álomból próbál felébredni. – Úgyhogy az zsákutca. Most mihez kezdjünk?

– Melyik sípban van? – kérdeztem. – Nem vetted észre egész véletlenül?

– A tizenhat lábas Principálban – felelte reszkető hangon. – A D-ben.

– Van egy ötletem! – kiáltottam fel. – Miért nem játszod el Bach D-moll toccata és fúgáját? Teljes gőzerővel. Az biztosan elintézné a kis mocskot.

– Undorító vagy – morogta Feely. – Holnap szólok Haskins úrnak a denevérről.

Haskins úr volt a Szent Tankréd sekrestyése, akinek feladatai közé tartozott a réztárgyak polírozása is a sírásás és számos egyéb tennivaló mellett.

– Szerinted hogyan jutott be egyáltalán a templomba? Úgy értem, a denevér.

A sövénykerítések között sétáltunk hazafelé. Felhőfoszlányok takarták el a holdat, csípős ellenszél fújt, belekapott a kabátunkba.

– Fogalmam sincs, és semmi kedvem denevérekről csevegni – válaszolta Feely.

Ami azt illeti, csupán beszélgetni akartam. Tisztában voltam vele, hogy a denevérek nem nyitott ajtókon át közlekednek.

Éppen elég lógott belőlük Buckshaw padlásain, pontosan tudtam, hogy a törött ablakokon szoktak bejutni a házba, vagy éppenséggel sebesülten hurcolják be őket a macskák. Mivel a Szent Tankrédnak nem volt macskája, egészen nyilvánvaló volt a válasz.

– Miért akarják felnyitni a sírt? – kérdeztem, hirtelen témát váltva. Feely is kitalálhatta, hogy a szentre gondolok.

– Szent Tankrédét? Mert most van halálának az ötödik centenáriuma.

– A micsodája?

– Az ötödik centenáriuma. Más szóval, az ötszázadik évfordulója.

Hangosan füttyentettem.

– Szent Tankréd már ötszáz éve halott? Az már ötször annyi, mint ameddig szegény Hezekiah Whytefleet élt.

Feely nem szólt egy szót sem.

– Vagyis ezek szerint 1451-ben halt meg – folytattam az elmélkedés, miután elvégeztem néhány gyors fejszámítást. – Szerinted hogy fog kinézni, amikor előássák?

– Ki tudja? – válaszolta Feely. – Némelyik szent teste épségben megőrződik az örökkévalóságig. Arcuk mindig olyan puha és hamvas marad, mint egy baba popsija, és virágillat lengi körül őket. Úgy nevezik, hogy „a szentség illata".

Nővérem kifejezetten beszédes is tudott lenni, amikor úgy hozta a kedve.

– Szuper kolosszális! – lelkendeztem. – Remélem, hogy jól megleshetem, amikor előrángatják a koporsójából.

– Szent Tankrédot akár el is felejtheted! – mondta Feely. – Még a közelébe sem fognak engedni.

– Mintha valódi forraltságot öntene magába – biztatott Mullet asszony. Természetesen forróságot akart mondani.

Kétkedő pillantást vetettem a tök és petrezselyem elegyéből készült levesre, amint letette elém az asztalra. Fekete borsszemek úszkáltak a lötty színén, mint megannyi ellőtt madársörét.

– Már majdnem ehetőnek látszik – jegyeztem meg kedélyesen.

Daffy könyvjelzőként egy pillanatra az *Udolpho rejtélyei*be tette az ujját, majd lesújtó pillantást vetett rám.

– Hálátlan kis bestia – morogta az orra alatt.

– Daphne… – figyelmeztette apa.

– De hát az – erősködött Daffy. – Mullet asszony levese nem tréfa tárgya.

Feely gyorsan szájához kapta a szalvétát, hogy elrejtse a vigyorát, és észrevettem, ahogyan újabb néma üzenetváltás történik a két nővérem között.

– Ophélia… – szólt rá apám. Nyilván az ő figyelmét sem kerülte el.

– Ugyan már, semmiség, de Luce ezredes – csitította Mullet asszony. – Flavia kisasszony nem bírja megállni tréfa nélkül. Megértjük mi egymást. A kisasszony nem akar ártani a világon senkinek.

Mindez újdonság volt számomra, de felvillantottam egy kedves mosolyt.

Apa lassú, szándékos mozdulattal becsukta a *Bélyeggyűjtők Lapjá*nak legfrissebb számát, amelyet mostanáig olvasgatott, azután kezébe vette, és kivonult a helyiségből. Pár pillanattal később hallottam, hogy csendesen becsukódik mögötte a dolgozószoba ajtaja.

– Most jól megcsináltad! – csattant fel Feely.

Apa pénzügyi gondjai hónapról hónapra csak egyre súlyosabbá váltak. Emlékszem olyan időkre, amikor a vállára nehezedő terhek egyszerűen komorrá tették, mostanság azonban mintha más hangulat érződött volna rajta, ami véleményem szerint

sokkal több aggodalomra adott okot: egész lénye megadó beletörődést árasztott.

Elképzelhetetlennek tűnt a megadás egy olyan embertől, aki túlélte egy fogolytábor kínzó megpróbáltatásait, és hirtelen belém nyilallt a felismerés, hogy Őfelsége Illetékhivatalának fancsali bürokratái sikeresen véghez vitték, amiben az egész Japán Birodalom kudarcot vallott. Elérték, hogy apám feladja a reményt.

Anyám, Harriet, akire még nagybátyja, Tarquin de Luce hagyta a birtokot, meghalt egy hegymászóbalesetben a Himalájján, amikor csupán egy éves voltam. Mivel nem írt végrendeletet, Őfelsége Keselyűi azon nyomban lecsaptak apámra, és azóta is szorgalmasan csipegetik a máját.

Hosszú, küzdelmes időszak állt mögöttünk. Néha úgy tűnt, hogy a körülményeink mégis kedvezőre fordulnak, ám az utóbbi időben észrevettem, hogy apa lassan kezd belefáradni a harcba. Több alkalommal is figyelmeztetett minket, hogy végül talán kénytelen lesz lemondani Buckshaw tulajdonjogáról, de valahogyan mindig sikerült kikecmeregnünk a csávából. Most azonban mintha már nem is érdekelte volna az egész.

Ó, mennyire szerettem ezt a drága, régi helyet! Már a málló tapéta és a porladozó szőnyeg puszta gondolatára is tetőtől talpig libabőrös lettem.

Tar bácsi első osztályú kémialaborja volt a ház egyetlen olyan része a fűtetlen keleti szárny emeletén, amely bármilyen elvárásnak megfelelt volna, de már réges-régen belepte az enyészet pora, amíg fel nem fedeztem az elhagyatott szobát, és ki nem sajátítottam magamnak.

Habár Tar bácsikám már több mint húsz éve meghalt, hajdani laboratóriuma, amelyet szerető édesapja építtetett számára, felszerelését tekintve a lehető legmodernebb volt, olyannyira meghaladta a saját korát, hogy még napjainkban, 1951-ben is

a tudomány valóságos csodájának számított. A Leitz-féle csillogó, binokuláris mikroszkóptól kezdve a hosszú sorokban álló, üvegbe zárt kémiai anyagokig, a lombikok és a poharak sűrű erdejétől a gázkromatográfig, amelyet maga építtetett az irigylésre méltó nevet viselő Mihail Szemjonovics Cvet munkája alapján, Tar bácsi laboratóriuma most már az enyém volt: egy valódi, csodálatos üvegbirodalom.

A szóbeszéd szerint nem sokkal a halála előtt Tar bácsikám éppen a dinitrogén-pentaoxid elsődleges bomlásával kísérletezett. Ha a pletyka tényleg igaz, úttörő szerepet játszott abban a tudományos felfedezésben, amelyet az elmúlt években mindenki csak „A bomba" néven emlegetett.

Tar bácsi könyvtárának és részletes naplójának segítségével igencsak tehetséges vegyésszé sikerült kiművelnem magam, jóllehet az én érdeklődési körömbe nem is annyira az atommagok hasadása, mint inkább a különféle mérgek előállítása tartozott.

Az én szememben egy jókora adag kálium-cianid a hét bármely napján simán kenterbe veri az izgő-mozgó elektronokat.

Várakozó laboratóriumom gondolatának egyszerűen képtelenség volt ellenállni.

– Ne is álljatok fel! – szóltam Daffynak és Feelynek, akik úgy bámultak rám, mintha hirtelen még egy fejet növesztettem volna a nyakamra.

Néma csendben sétáltam ki a szobából.

2.

A mikroszkóp gyenge nagyítású lencséje alatt az emberi vér apró sejtjei először a Kardinálisok Kollégiumáról készült légi felvételre hasonlít, ahogyan a Szent Péter téren tolonganak, bíborvörös fejfedőjükben és palástjukban, a pápa megjelenésére várva az erkélyen. Nem mintha kötelező volna számukra, persze.

Ám ahogy erősödik a nagyítás, lassan elhalványul a szín, mígnem végül meglátjuk, amikor már egészen közelről szemléljük az egyes kis vörös vérsejteket, hogy a valóságban alig van némi halvány rózsaszín árnyalatuk.

A vér vörös színe a hemoglobin szerkezetében található vasnak köszönhető. A vas könnyen megköti az oxigént, amelyet a hemoglobin testünk legtávolabbi apró zugába is elszállít. A homárok, csigák, kagylók, rákok, polipok és az európai királyi házak sarjainak ereiben viszont kék vér folyik, mivel vas helyett réz alkotja szárazanyag-tartalmának jelentős részét.

Azt hiszem, hogy a döglött béka megtalálása adta az ötletet. Szerencsétlen pára bizonyára a Szent Tankréd mögött hömpölygő folyóból próbált eljutni az út túloldalán elterülő kis mocsárba, amikor végzetes balszerencse szakadt rá egy autó kerekei nyomán.

Akárhogyan is történt, szegény már ki volt lapítva, mielőtt zsebre vágtam és hazahoztam volna tudományos kísérletek céljára.

A béka véréből vett mintákat négyszeres hígítású ecetsavval kevertem össze, hogy minél átláthatóbbá tegyem a vérsejteket a mikroszkóp alatt, majd miután precízen beállítottam a finom fókuszt, már tisztán láthattam, hogy a béka vérsejtjei lapos lemezek – nem pedig rózsaszínű érmék –, míg a sajátjaim, amelyeket egy gyors tűszúrással fakasztottam az ujjamból, kétszer nagyobbak voltak, ráadásul lyukkal a közepükön, akárcsak több tucat vörös fánkkarika.

Később jutott eszembe a gondolat, tulajdonképpen Daffy egy odavetett megjegyzésének hatására, hogy a saját véremet összehasonlítsam az apáméval és a nővéreimével.

– Nem is tartozol közénk! Még a holdbéli ember is közelebbi rokonom – vágta a szemembe, amikor rajtakapott, hogy éppen a naplójában szimatolok. – Az anyád egy erdélyi vámpír volt. Denevérek vére csörgedezik az ereidben!

Amint dühösen kikapta a bőrkötésű könyvet a markomból, csúnyán megvágta a kezét az egyik lap szélén.

– Most nézd, mit műveltél! – sikoltotta elszörnyedve, és az orrom alá dugta felsértett, remegő ujját, miközben látványosan a szalon szőnyegére csöpögött belőle a friss vér. A drámai hatás fokozásának érdekében még ki is préselt néhány további cseppet a sebből. Azután szó nélkül, fojtott zokogással kiviharzott a szobából.

Egészen egyszerű művelet volt felitatni egy nagy adag vért a zsebkendőmmel. Apám nem is egyszer nyomatékosan hangsúlyozta számunkra, milyen fontos, hogy mindig legyen kéznél tiszta, trombitálásra alkalmas kendőnk, és már több alkalommal is néma hálát rebegtem neki a kitűnő tanácsért. Ez a pillanat is közéjük tartozott.

Haladéktalanul a laboratóriumomba siettem, készítettem gyorsan egy mikroszkóphoz való tárgylemezt a vérmintából, és több remek rajzot is papírra vetettem a megfigyeléseimről, gondosan kiszínezve őket azzal a művészi ceruzakészlettel, amelyet Millicent néni ajándékozott karácsonyra Feelynek már jó néhány éve.

Alig pár nappal később, hihetetlen szerencse folytán, a kezére köztudottan kényes Feely leszakított egy darabka száraz bőrt a körme mellett a reggelinél, és a hős Flavia véresen komolyan vette testvéri kötelességét – ami így egészen szellemes megfogalmazás, ha jól belegondolunk.

– Vigyázz! Bemocskoltad a szalvétádat – figyelmeztettem előzékenyen, majd gyorsan kikaptam a szépen vasalt vásznat az ujjai közül, és átnyújtottam neki egy puha gyolcsot a saját zsebemből. – Gyorsan kiöblítem hideg vízzel, mielőtt beleszárad a vér.

A laboromban azután újabb színes rajzokkal gazdagítottam a feljegyzéseimet.

A vörösvérsejtek kör alakú lemezei – írtam szorgosan – *hajlamosak csoportokba rendeződni. Jellegzetes vörös színűk csupán ott mutatkozik meg, ahol átfedik egymást. Egyébként sápadt sárga árnyalatot öltenek, mint a nyugati égbolt egy esti zápor után.*

Apa véréből mintát szerezni már korántsem volt olyan egyszerű feladat. Csak a következő hétfőn kínálkozott rá alkalom, amikor is a reggelinél egy cafat papírtörlővel jelent meg a nyakán, ahol borotválkozás közben megvágta magát.

Egy iszonyatos éjszaka másnap reggelén történt, miután Doggerre rátört szokásos éjféli rohamainak egyike. Néhány percenként döbbenetesen hörgő hangon felüvöltött, majd hosszan, rémisztően nyöszörgött, ami még a sikolyainál is hátborzongatóbban hatott az emberre.

Dogger apám mindenese volt. Feladatai a képességeihez mérten változtak. Néha az inas, máskor a kertész kötelességeit

látta el, attól függően, milyen szelek fújdogáltak éppen a fejében. Dogger és apa a háború idején együtt szolgáltak a hadseregben, majd együtt sínylődtek egy japán fogolytáborban is. Sohasem beszéltek róla, és azt a néhány részletet is, amelyekről tudtam, úgy erőszakoltam ki apránként Mullet asszonyból és a férjéből, Alfból.

Aznap reggel rájöttem, hogy apa egy szemhunyásnyit sem aludt – Dogger mellett virrasztott, amíg a borzalmas rémálmok el nem csitultak. Apám normális körülmények között sohasem lett volna hajlandó toalettpapírral az arcán mutatkozni, és már maga a tény, hogy ez most megeshetett, többet elárult a zaklatottságáról, mint ahogyan azt valaha is szavakba önthette volna.

Végül könnyedén megkaparintottam a véres papírdarabot az öltözője szemetesládájából, ám be kell vallanom, hogy közben olyan borzalmas bűntudat gyötört, mint még soha életemben.

Vörös és fehér vérsejtjeink, vagyis apa, Feely, Daffy és az én vérsejtjeim – jegyeztem fel a naplómba, bár magam is alig mertem elhinni – *tökéletesen megegyeznek méretükben, alakjukban, sűrűségükben és színárnyalatukban.*

Egy mikroszkópokról szóló, kissé megviselt és felettébb érdekes foltokkal borított kötetből, amelyre Tar bácsi könyvtárában bukkantam, sikerült megtudnom, hogy a denevér vérsejtjeinek a mérete körülbelül negyedrésze az emberéinek.

Saját vérsejtjeim még ezerszeres nagyításban is pontosan ugyanolyanok voltak, mint az apám és a nővéreim véréből vett minták.

Legalábbis a külsejüket tekintve.

Korábban azt olvastam a szalonban szerteszét heverő népszerű magazinok egyikében, hogy az emberi vér kémiai összetételében tulajdonképpen megegyezik a tengervízzel, ahonnan távoli őseink hajdanán állítólag előmásztak. Sőt, a cikk szerint

a tengervizet sürgős esetekben ideiglenes vérátömlesztésre is használják az orvostudományban, amikor valódi vér nem áll rendelkezésre.

A francia kutató és mellesleg kiváló tüzérségi tiszt, René Quinton egyszer lecserélte egy kutya vérállományát hígított tengervízre, és arra az eredményre jutott, hogy az állat nem csupán átvészelte a kísérletet – és állítólag szép öregkort élt meg utána –, hanem pár nap leforgása alatt a szervezete vérrel váltotta fel a tengervizet!

A vér és a tengervíz egyaránt, elsősorban sót és klórt tartalmaz, jóllehet nem ugyanabban az arányban. Mégis mulatságos volt belegondolni, hogy az ereinkben csörgedező lötty alig különbözik a konyhasó vizes oldatától, bár az igazság kedvéért hozzá kell tenni, hogy mindkettőben található még némi kalcium, magnézium, kálium, cink, vas és réz is.

Ez az állítólagos tény egy rövid ideig rendkívüli izgalommal töltött el, és számos merész kísérlet lehetőségével kecsegtetett, mégpedig emberi alanyok bevonásával.

Ám akkor a tudomány közbeszólt.

Egy részletes és gondosan kalibrált kémiai vizsgálatsorozat, amelyet a saját véremből vett mintákon hajtottam végre (hetekig szédültem), nyilvánvalóan felfedte a különbségeket.

Sikerült minden kétséget kizáróan bizonyítanom, hogy a de Luce család tagjainak ereiben nem tengervíz folyik, hanem a teremtés elemeinek különféle elegye.

Ami pedig Daffy vádaskodását illeti, miszerint a valódi anyám Erdélyből származott – nos, az pedig egyszerűen nevetséges volt!

Nővéreim többször is megpróbálták elhitetni velem, hogy nem Harriet volt az édesanyám, valójában örökbe fogadtak, vagy a manók cseréltek ki még a bölcsőben a valódi kishúgukkal, vagy pedig rögtön a születésem után sorsomra hagyott az ismeretlen anyám,

aki nem bírta elviselni a gondolatot, hogy élete hátralévő napjait könnyek között töltse a csúf arcom láttán.

Tulajdonképpen még vigasztalást is nyújtott volna a tudat, hogy a nővéreim és én nem ugyanabból a családból származunk.

Még hogy denevérek vére! Daffy, az a gonosz boszorka!

Ugyanakkor nem maradt más hátra ahhoz, hogy kifogástalanul tudományos módon zárjam le a kísérletemet, mint néhány saját jegyzettel kiegészíteni az eredményeket, mégpedig egy valódi denevér testnedveiről készített megfigyelések alapján.

Már azt is pontosan tudtam, hol találok egy alkalmas példányt.

Elhatároztam, hogy reggel korán útnak indulok.

3.

Csodálatos márciusi napra virradtunk, olyan friss volt a levegő, hogy minden lélegzet rendkívüli örömöt okozott, és minden megrészegítő szippantás vadonatúj univerzumokat teremtett a tüdőben és az agyban. Az ember lánya csaknem biztosra vette, hogy mindjárt szétrobban a mérhetetlen gyönyörűségtől. Fújt a szél, és a felhők sebesen száguldottak tova az égen, vacak kis záporokkal, hogy a gumicsizma és a szélfútta esőkabát dacára is minden porcikánkban felpezsdült az élet.

Valahol keletre az erdő mélyén egy madár dalolt: *kakukk, csip-csip, trilla, tililió...*

A tavasz első napja volt, és ennek az Anyatermészet is tudatára ébredt.

Gladys boldogan nyikorgott, miközben döcögtünk előre a zuhogó esőben. Bár jóval idősebb volt nálam, éppen úgy rajongott a kiadós kiruccanásokért egy ilyen nyirkos tavaszi napon, mint jómagam. A birminghami Brit Kézifegyvergyár kerékpárgyártó részlegén látott napvilágot még a születésem előtt, és eredetileg az anyám, Harriet tulajdona volt, aki a *l'Hirondelle*, vagyis „Fecske" nevet adta neki.

Én pedig átkereszteltem Gladysre, mert sokkal inkább a barátnőmnek tekintettem.

Gladys általában nem szívesen mocskolta be magát sárral, ám egy ilyen napon, miközben a kerekei vidáman daloltak a nedves

betonon, és a szél egyre csak lökött minket tovább az úton, nem volt helye a kényes finomkodásnak.

Két karomat szélesre tártam, sárga esőkabátom szárnyai vitorlákká váltak, és engedtem, hogy magával ragadjon a szél sodrása.

– Hahó! – kiáltottam egy pár ázott tehénnek, amelyek kifejezéstelen pillantással bámultak rám, amint elsuhantam előttük az esőben.

A reggel ködfátyolos, zöld fényében a Szent Tankréd egy György-korabeli vízfestményre hasonlított, tornya kísértetiesen lebegett a terebélyes templomkert fölött, mint egy óriási légballon, amely köteleit eloldozva egyenesen a menny felé tart.

Csak a bejárat macskaköves ösvényén veszteglő, skarlátvörös kisbusz rontotta el a csendes összképet. Azonnal felismertem a templom sekrestyésének, Haskins úrnak a járgányát. A busz mellett, a tiszafák tövében zöldellő gyepen egy csillogó, fekete Hillman állt, gyönyörű fényezése rögtön elárulta, hogy nem Bishop's Lacey valamelyik lakójának a tulajdona.

A templom nyugati oldalán, csaknem teljesen elrejtőzve a sűrű ködben, egy kék teherautó parkolt közvetlenül a kápolna mellett. Két rozoga létra és egy rakás mocskos palló állt ki a nyitott raktérből. *George Battle* – gondoltam magamban. A falu kőművese.

Csikorogva lefékeztem, és Cassandra Cottlestone ütött-kopott síremlékének támasztottam Gladyst – szegény megboldogult 1685 és 1750 között élt, így hát éppen Johann Sebastian Bach kortársának számított.

Cassandra kőbe faragott és szomorúan viharvert szobra a mohos sír tetején feküdt, lehunyt szemmel, mintha szörnyű fejfájás gyötörné, ujjai hegyét egymáshoz szorította az álla alatt, szája szögletében pedig halovány mosoly bujkált. Nem úgy tűnt, mint akinek ellenére van a halál.

Elolvastam a sír talapzatán díszelgő feliratot:

Feladtam lelkem,
S most e sír mélyén fekszem,
Templom előtte,
Örök időkre.
Testem hadd nyugodjon,
Szellemem feltámadjon!

Rögtön szemet szúrt a vers baljós megfogalmazása, és eszembe jutott, hogy Daffy egyszer mesélt nekem egy igencsak hajmeresztő történetet a Cottlestone-sírról. Mit is mondott?

Mély töprengésemből hirtelen hangos szóváltás zökkentett ki, amely a templom előtere felől hallatszott. Gyorsan átvágtam a gyepen, és beléptem az ajtón.

– De hát kiadták az engedélyt – kardoskodott éppen a plébános. – Most már nem vonhatják vissza. A munkálatok megkezdődtek.

– Akkor le kell állítania! – jelentette ki egy megtermett fickó, aki sötét öltönyt viselt. Göcsörtös krumpliképével és ősz sörényével úgy festett, akárcsak egy ünneplő ruhában feszítő tollseprű. – Haladéktalanul le kell állítania a munkát!

– Marmaduke – érvelt a plébános –, a püspök úr több alkalommal is biztosított róla, hogy nem lesz semmi... Ó, jó reggelt, Flavia! Igazán korán keltél ma, mondhatom.

A termetes férfi lassan oldalra fordította a fejét, és világos szeme az arcomra szegeződött. Nem mosolygott.

– Jó reggelt, plébános úr! – csacsogtam. A túláradó vidámság ilyen hajnalok hajnalán felettébb idegesítő tud lenni bizonyos fajta emberek számára, és első pillantásra tudtam, hogy az ősz hajú

fickó is közéjük tartozik. – Csodaszép reggelünk van. Nemdebár? Még az eső ellenére is.

Tisztában voltam vele, hogy túlfeszítem a húrt, de néha egyszerűen nem bírom visszafogni magam.

– Nemdebár? – tettem rá még egy lapáttal.

– Flavia, kedvesem – szólt a plébános. – Örülök, hogy látlak. Gondolom, Haskins urat keresed. A virágkosarakról van szó, ugye? Persze, rögtön tudtam. Úgy hiszem, fenn van a harangtoronyban, éppen a köteleket rendezgeti, meg ilyesmi. Nem tűrhetjük, hogy nagypénteken zűrzavar uralkodjon, igaz?

Virágkosarak? A plébános be akart vonni valamiféle általa koholt kis színjátékba. Micsoda megtiszteltetés! Kétségkívül éppen egy alkalmatlan pillanatban rontottam be, és most azt akarta, hogy mielőbb húzzam el a csíkot.

Nem tehettem mást, beszálltam a játékba.

– Jól van hát. Mindjárt gondoltam. Apám el lesz ragadtatva, ha meghallja, hogy a liliomok sorsa jó kezekben van.

Azzal már tovább is szökelltem, akár egy ifjú gazella, a torony meredek csigalépcsőjének legalsó fokára.

Amint eltűntem a szemük elől, már cammogva baktattam tovább, és közben felidéztem, hogy a kastélyok és templomok ősrégi lépcsősorai mindig az óramutató járásával egy irányban kanyarognak felfelé, hogy a lépcsőn feltörő esetleges támadó kénytelen legyen a bal kezében fogni a kardját, míg a védő, aki lefelé haladva harcol, többnyire ügyesebb jobb karját használhassa.

Egy pillanatra visszafordultam, és pár vágást és suhintást mutattam be képzeletbeli viking ellenfelemmel szemben – vagy talán inkább normann volt... vagy éppenséggel gót. Amikor ádáz fosztogatókról van szó, reménytelen eset vagyok.

– Hajrá! – rikkantottam, és vívó állásba helyezkedtem, kardot tartó karomat előreszegezve. – *En garde*, meg minden ilyesmi!

– Jóságos ég, Flavia kisasszony! – kiáltott fel Haskins úr. Elejtett valamit, és kezét a mellkasára szorította, ahol a szíve feltehetően rémülten kalapált. – Alaposan rám ijesztett.

Be kell vallanom, hogy apró, önelégült mosoly villant fel az arcomon. Nem kis teljesítmény megijeszteni egy sírásót, különösen, ha az illető előrehaladott kora ellenére is éppolyan izmos és robosztus, akár egy valódi matróz. Azt hiszem, hogy a sekrestyés inas karja, bütykös keze és görbe lába juttatta mindig eszembe a tengert.

– Elnézést, Haskins úr – mentegetőztem, amint kibújtam az esőkabátomból, majd felakasztottam egy éppen kéznél lévő fogasra. – Fütyülnöm kellett volna felfelé jövet. Mi van a ládában?

Egy régi és rendkívül viharvert faláda állt kinyitva a túlsó fal mellett, belsejéből egy kötél vége kandikált elő, lelógva az oldalán, ahol a sekrestyés kiejtette a kezéből – mégpedig felettébb bűntudatosan, tettem hozzá gondolatban.

– Ebben itt? Semmi érdekes. Csak egy rakás lom. Még a háborúból maradt a nyakunkon.

Nyakamat nyújtogatva igyekeztem a háta mögé lesni.

A ládában még több tekercs kötél rejtőzött egy összehajtogatott takaró, fél vödör homok, egy rothadt gumicsővel felszerelt kézi tűzoltó szivattyú, még egy tekercs gumicső, egy igencsak mocskos ásó, egy fekete-fehér „W" jelzéssel ellátott acélsisak és egy gumimaszk mellett.

– Gázálarc – magyarázta Haskins úr. Felemelte a furcsa maszkot, és úgy tartotta a kezében, mint ahogyan Hamlet tette volna. – A háború idején a légvédelem és a tűzoltóbrigád tagjai ütötték fel itt az őrhelyüket. Magam is számos éjszakát virrasztottam át idefenn. Magányos éjjeleket. Bizony fura dolgokat látott innen az ember.

Sikerült felkeltenie az érdeklődésemet.

– Például? – kérdeztem, szinte csüngve az öreg szavain.

– Ó, hát tudja... titokzatos, lebegő fényeket a temetőben, meg ilyesmit.

Vajon meg akart rémiszteni?

– Maga csak tréfál velem, Haskins úr.

– Tán igen, kisasszony... vagy tán mégsem.

Kezembe fogtam a groteszk, dülledt szemű álarcot, és a fejemre húztam. Bűzlött a gumi és az ősrégi verejték szagától.

– Nézze, polip vagyok! – tréfálkoztam, meglengetve a csápjaimat. Szavaim eltorzítva törtek elő az álarc mögül, és inkább így hangzottak: – Néffe, bolib fagyog!

Haskins úr lehámozta a maszkot az arcomról, és visszadobta a láda mélyére.

– Gyerekek haltak meg, mert efféle szerkentyűkkel játszottak – mordult rám. – Megfullasztották magukat. Ez nem játékszer.

Lehajtotta a láda tetejét, majd a fémlakatot összezárva a zsebébe süllyesztette a kulcsot.

– Megfeledkezett a kötélről – emlékeztettem.

Azt hiszem, leginkább laposnak tudnám nevezni a pillantást, amelyet rám vetett. Ismét a zsebébe mélyesztette a kezét, hogy előkotorja a kulcsot, felpattintotta a reteszt, azután kivette a kötelet a ládából.

– Most mi következik? – kérdeztem, és igyekeztem lelkesnek mutatkozni.

– Most az lesz a legjobb, ha odébb áll, kisasszony – válaszolta. – Fontos munka vár ránk, és nincs szükségünk a magafajta lábatlankodókra.

Nahát!

Rendszerint, ha valaki efféle megjegyzést merészelt vágni a szemembe, rögtön a sztrichninjelöltek válogatott listájának élére került nálam. Nincs is többre szükség, elég pár morzsányi az

áldozat uzsonnás dobozába – valószínűleg a sonkásszendvicsében rejlő mustárba keverve, ami szépen elfedné a méreg ízét…

Várjunk csak! Nem azt mondta az előbb, hogy „ránk”? Vajon kiről beszélt?

Mivel többször időztem már a templom környékén, pontosan tudtam, hogy Haskins úr egyedül szokott dolgozni. Csupán akkor hívott segítséget, amikor nehéz dolgokat kellett emelnie, például ledőlt sírköveket, legalábbis a súlyosabbakat, vagy éppenséggel olyasvalakit temettek…

– Szent Tankréd! – kiáltottam fel, és azon nyomban az ajtó felé iramodtam.

– Álljon meg… – tiltakozott Haskins úr. – Ne menjen le oda!

A sekrestyés hangja azonban már el is halványult mögöttem, miközben lefelé csörtettem a kanyargó lépcsőn.

Szent Tankréd! Éppen Szent Tankréd sírjának felnyitására készültek a kriptában, és nem akarták, hogy beleüssem az orromat a dolgukba. Ezért tessékelt tovább a plébános olyan sietve. Nem volt értelme ugyan, hogy egyenesen Haskins úrhoz küldött a toronyba, de hát nem maradt sok ideje gondolkodni.

Virágkosarak, na persze! Amíg valahol odalenn máris Szent Tankréd sírjának feltörésével foglalatoskodnak!

Amikor leértem az előtérbe, már senki sem volt ott. A plébánosnak és az ősz hajú idegennek csupán hűlt helyét találtam.

Bal kéz felől nyílt a lejárat a kriptába; a súlyos, gótikus stílusban faragott ajtó boltíves kerete kőbe vésett, rosszalló szemöldökként fordult felém. Nekiveselkedve kinyitottam, és csendesen lelopakodtam a lépcsőn.

Odalenn, ideiglenesen az alacsony mennyezetre függesztve, kicsi, csupasz villanykörték hosszú sora húzódott a templom elejének irányába. Gyenge, sárgás fényük csak még erősebben kiemelte a körülöttük kísértő árnyak sötétjét.

Korábban csupán egy alkalommal jártam a templom alatti folyosókon, mégpedig a Szent Tankréd cserkészlányainak egy téli estén megrendezett bújócskázása során. Természetesen ez még a csapatból való gyalázatos kipenderítésem előtt történt. Ám az eltelt idő sem tudta feledtetni velem szerencsétlen, habzó szájú Delorna Higginsont, és hogy milyen sok időbe telt, mire végül sikerült lecsillapítaniuk a sikoltozását.

A sötétség mélyén terpeszkedett előttem az a hatalmas rakás, ormótlan ócskavas, amely a templom kazánjaként üzemelt.

Kissé aggodalmasan eloldalaztam mellette, nem voltam hajlandó hátat fordítani neki.

A Deacon és Bromwell gyárában készült 1851-ben, és a Világkiállításon is bemutatták. A hírhedten kiszámíthatatlan vasmonstrum úgy trónolt a Szent Tankréd gyomrában, akár az óriási medúza, amely megtámadta Némó kapitány tengeralattjáróját, a Nautilust a *Húszezer mérföld a tenger alatt* című regényben. A vezetékek bádogcsápjai minden irányban kígyózva szerteágaztak, a kovácsoltvas ajtóban nyíló két kerek üvegablak úgy fénylett, akár egy vad, vörösen izzó szempár.

Dick Plews, Bishop's Lacey vízvezeték-szerelője, hosszú évek óta – a plébános szavaival élve – gyengéd érzelmeket táplált a szörnyeteg iránt, de még én is tudtam, hogy ez szánalmasan derűlátó megállapítás. Dick valójában halálosan rettegett a szeszélyes masinától, amivel mindenki tisztában volt a faluban.

Az istentiszteletek közben időnként előfordult, különösen a hosszú, néma szünetekben, amint a prédikáció meghallgatására készültünk, hogy szitkozódó szavak egész sora szűrődött fel a forró levegőt szállító vezetékeken – mindnyájan ismertük a jelentésüket, de úgy tettünk, mintha még sohasem hallottuk volna őket.

Megborzongtam, majd siettem tovább.

Most már mindkét oldalon befalazott boltívek sorakoztak mellettem. Mögöttük rejtőztek, Haskins úr szerint deszkalapok módjára feltornyozva, a miénket megelőző korokban elhalálozott falusiak porladó koporsói, a de Luce család jó néhány megboldogult képviselőjével egyetemben.

Be kell vallanom, hogy akadtak pillanatok, amikor szívesen előrángattam volna némelyik papírrá aszott ősömet egy kis személyes találkozásra. Nem csupán azt kívántam látni, mennyire hasonlítanak a Buckshaw falain lógó sötét olajfestményekre, hanem szívesen átéltem volna ismét azt a nem mindennapi izgalmat is, amelyet az időnként utamba kerülő holttestek okoztak.

Egyedül Dogger tudott erről a felettébb szokatlan rajongásomról, aki szenvedélyem okát arra a tényre vezette vissza, miszerint a holtakkal való bajlódás során a megszerzett tudás öröme többnyire háttérbe szorítja a fájdalmat.

Biztosított róla, hogy Arisztotelész hozzám hasonlóan lelkesedett a hullákért.

Drága, öreg Dogger! Mindig olyan megnyugtató hatással van rám.

Most már hangokat is hallottam. Közvetlenül a szentély alatt álltam.

– Óvatosan! – szólt előttem egy hang a félhomály mélyén. – Vigyázz, Tommy fiam!

Egy sötét árnyék suhant át a falon, mintha valaki felkapcsolt volna egy zseblámpát.

– Csak nyugodtan! Óvatosan! Hol van már Haskins azzal az átokverte kötéllel? Jaj, elnézést kérek, plébános úr.

A plébános háttal állt felém, alakjának sziluettje sötéten rajzolódott ki az egyik nyitottan megőrzött boltív alatt. Nyakamat nyújtogatva próbáltam mögé lesni.

A szűk kamra túlsó faláról lefeszítettek egy jókora, téglalap alakú kőtáblát, amely éppen kifelé fordult. Egyik vége most egy fából ácsolt fűrészbakra támaszkodott, míg a másik továbbra is az alatta lévő kőfal nyílásának szélén pihent. A kő mögött pedig néhány ujjnyi szélességben a rideg sötétség látszódott.

Négy munkás – egytől egyig vadidegen, kivéve George Battle – állt készenlétben.

Amint közelebb léptem, hogy jobban körülnézhessek, véletlenül meglöktem a plébános könyökét.

– Jóságos ég, Flavia! – kiáltott fel döbbenten, szeme meglepően hatalmasnak látszott a különös fényben. – Kis híján kiugrottam a bőrömből ijedtemben, drága lányom. Fogalmam sem volt róla, hogy itt vagy. Nem volna szabad idelenn tartózkodnod. Túl veszélyes. Ha az édesapád fülébe jut, tálcán fogja követelni a fejemet.

Lelki szemeim előtt felvillant Keresztelő Szent János képe.

– Ne haragudjon, plébános úr! Nem akartam megijeszteni. Csak tudja, mivel Szent Tankréd a névrokonom, szerettem volna elsőként megpillantani drágalátos, öreg csontjait.

A plébános értetlen arccal bámult rám.

– Flavia Tancreda de Luce – emlékeztettem készségesen, és igyekeztem némi rajongó áhítatot csempészni a hangomba. Kezemet szerényen összefontam a mellkasomon, szememet lesütöttem, ahogyan sikerült ellesnem Feelytől majdnem őszinte ájtatoskodásai közben.

A plébános egy hosszú pillanatig némán hallgatott – azután hangosan felkacagott.

– Tréfát űzöl velem – mondta nevetve. – Történetesen tisztán emlékszem, hogy jelen voltam a keresztelésednél. Márpedig mi a Flavia Sabina de Luce nevet adtuk neked az Atya, a Fiú és a Szent Lélek nevében, ámen. Flavia Sabina de Luce is maradsz... természetesen addig az időig, amíg meg nem kívánod

változtatni a házasság szent kötelékébe lépve, akárcsak a nővéred, Ophélia.

Tátva maradt a szám, mint egy kenyérdoboz.

– Ó, jaj! – sopánkodott a plébános. – Most aztán kiugrasztottam a nyulat a bokorból.

Feely? A nővérem, Feely? Belép a házasság szent kötelékébe?

Alig mertem hinni a fülemnek!

Vajon ki lett a választottja? Talán Ned Cropper, a Tizenhárom Gácsér mindenese, akinek szemében az udvarlás annyiban merült ki, hogy penészes édességeket hagyott a konyhánk küszöbén? Carl Pendracka, az amerikai katona, aki meg akarta mutatni Feelynek St. Louis nevezetességeit Missouriban? („Carl elvisz megnézni Stan Musialt, ahogy kiüti a labdát a parkból.") Vagy esetleg Dieter Schrantz, az egykori német hadifogoly, aki úgy határozott, hogy tanyasi segédmunkásként Angliában marad, amíg megfelelő képesítést nem szerez, hogy a *Büszkeség és balítélet* eszméit taníthassa az angol iskolásfiúknak? Persze Graves őrmesterről sem szabad megfeledkezni, az ifjú rendőrdetektívről, akinek mindig torkán akadt a szó, arca pedig lángba borult bosszantóan lassú észjárású nővérem jelenlétében.

Mielőtt azonban további kérdésekkel ostromolhattam volna a plébánost, benyomult közénk Haskins úr, kötéllel a kezében, zseblámpájával fura, libegő árnyakat vetítve a máris túlzsúfolt kis helyiség falaira.

– Utat! Utat kérek! – morogta, mire a munkások engedelmesen hátrahúzódtak, szorosan a kamra kőfalaihoz simulva.

Eszem ágában sem volt távozni, sőt inkább kihasználtam a lehetőséget, és még beljebb furakodtam a kamrába, így hát mire Haskins úr rögzítette a kötelet a kőtábla külső vége köré, már be is fészkeltem magam a legtávolabbi sarokba. Innen páholyból figyelhettem a történéseket.

Gyors pillantást vetettem a plébánosra, aki egyértelműen megfeledkezett a jelenlétemről. Arca feszültnek látszott a kicsiny, imbolygó villanykörték fényében.

Mit is mondott az a Marmaduke nevezetű, sötét öltönyös fickó? *„Akkor le kell állítania! Haladéktalanul le kell állítania a munkát!”*

Marmaduke határozott óhaja ellenére – akárki volt is a fickó – a munka nyilvánvalóan tovább folytatódott.

A plébános immár idegesen harapdálta az alsó ajkát.

– Hová tűnt a barátja? – tette fel váratlanul a kérdést Haskins úr, miután munkáját befejezve hátat fordított a kőtáblának. Szavai furcsán visszhangoztak a kripta boltívei között. – Azt hittem, jelen akar lenni a nagy eseményen.

– Sowerby úr? – kérdezte a plébános. – Nem tudom. Nem vall rá a pontatlanság. Talán várnunk kellene még egy kicsit.

– Ez a kő itt nem vár bizony senki ember fiára – jelentette ki a sekrestyés. – Ennek a kőnek saját akarata van ám, és kijön a helyéről, tetszik nekünk, vagy sem.

Kedvesen megpaskolta a súlyos kőtömböt, mire az iszonyatosan felnyögött, mintha súlyos fájdalom gyötörné.

– Már csak egyetlen hajszál tartja, semmi több. Különben is, Normannak és Tommynak időben vissza kell érnie Malden Fenwickbe, nem igaz, fiúk? Dolgozni jöttek ide, és dolgozni is fognak.

Színpadias mozdulattal a munkásai felé intett. Egyikük elképesztően magas, míg a másik egészen jelentéktelen figura volt.

Idelenn, a kripta mélyén Haskins úr volt saját sötét birodalmának uralkodója, és senki sem merészelt szembe szállni vele.

– Egyébként – tette hozzá –, ez itt még csak a fal. Nem érhetjük el a szarkofágot, amíg át nem jutottunk rajta. Hozd a kötelet, Tommy!

Mialatt Tommy körbetekert egy kiugró gerendát a kötéllel, Haskins úr teljes figyelmét rám fordította. Egy borzalmas pillanatig attól tartottam, hogy kiutasít a kriptából. Szerény személyem azonban alkalmas közönségnek bizonyult.

– Szarkofág – mondta nyomatékosan. – Szar-ko-fág. Ez bizony ritka régi egy kifejezés. De maga nem tudja, mit jelent, ugye, kisasszony?

– Két görög szó összetételéből származik, amelyek jelentése: „húsemésztő" – vágtam rá. – A régi görögök egy különleges asszoszi mészkőfajtából készítették a szarkofágjaikat, mert úgy hitték, hogy negyven nap alatt képes felemészteni az egész testet, leszámítva a fogakat.

Habár nem volt szokásom, most mégis néma hálaimát rebegtem a nővéremnek, Daffynak, aki felolvasta nekem ezt az érdekfeszítő kis részletet egy koporsófekete enciklopédia valamelyik porosodó kötetéből Buckshaw könyvtárában.

– Aha! – dünnyögte Haskins úr, mintha mindez nem is lett volna újdonság számára. – Nos, már ezt is tudjuk. Megszólalt a házi szaktekintély. – Természetesen rám célzott.

Mielőtt tiltakozhattam volna a vélt sértés ellen, erősen megrántotta a kötelet.

Az égvilágon semmi sem történt.

– Segíts egy kicsit, Norman! Tommy, lökd meg a másik végét, hátha sikerül kimozdítanunk.

Ám a kőtömb minden erőfeszítésük ellenére sem volt hajlandó megmozdulni.

– Úgy tűnik, jól beszorult – jegyezte meg a plébános.

– A beszorult enyhe kifejezés – morogta a sekrestyés. – Inkább átkozottul, mocsokul...

– Csak finoman, Haskins úr, finoman! – csitította a plébános, és alig észrevehető mozdulattal, jelentőségteljesen biccentett felém.

– Hát valami beékelte, aztán nem engedi ki. Kémleljünk körbe egy kicsit!

Azzal Haskins úr ledobta a kötelet, és kikapta a zseblámpát Tommy kezéből.

A lámpát közvetlenül a lencse mögött fogva, arcával közvetlenül a nyíláshoz simult.

– Nem megy – közölte végül. – Nagyobb résre volna szükség.

– Kérem... hadd próbáljam meg! – ajánlkoztam, és rögtön át is vettem tőle a zseblámpát. – Az én fejem kisebb, mint a magáé. Elmondom, mit látok odabenn.

Olyan mélyen ledöbbentek mindnyájan, hogy egyikük sem próbált megállítani.

Könnyedén bedugtam fejemet a falban tátongó résen, majd valóságos akrobata módjára úgy manővereztem a lámpával, hogy fénysugara a fejem fölött éppen a sírbolt belsejébe világítson.

Hideg, nyirkos fuvallat súrolta az arcomat, és undorodva grimaszoltam, amikor megcsapott az ősi rothadás orrfacsaró, átható bűze.

Egy kicsiny, kőből kialakított sírkamrába kukucskáltam be, körülbelül három méter hosszú és egy méter széles lehetett. Tekintetem először is egy emberi kézre esett, amelynek kiszáradt ujjai egy törött üvegdarab köré kulcsolódtak. Azután megpillantottam az arcot – egy kísérteties, nem is emberi álarcot, hatalmas, kimeredt szempárral és disznóra emlékeztető gumiormánnyal.

A maszk alatt fehér fodor látszott, amely azonban alig takarta el a tetem nyakán és torkán sötétlő, fekete ereket. Homloka fölött dús, aranyszőke tincsek göndörödtek, mint egy kóristafiúnak.

Egész biztosan nem Szent Tankréd megboldogult holttestét láttam magam előtt.

Kikapcsoltam a zseblámpát, visszahúztam a fejem, és szép lassan a plébánoshoz fordultam.

– Úgy vélem, sikerült megtalálnunk Collicutt urat – jelentettem be.